

Iz pravosodne prakse.

Civilno pravo.

a) Pogodnik, ki je zavedel v pomoto drugega pogodnika, povrniti mora le-temu povzročeno škodo (§ 872. obč. drž. zak.).

S tožbo od 10. novembra 1891, št. 2094, zahteval je tožnik H. O., zastopan po odvetniku D. dr. P. od toženca Fr. J. L., zastopaneža po odvetniku dr. Kl. L., naj mu vrne 4160 gld. 80 kr., namreč razloček med kupnino, dogovorjeno za hišo, stoječo v Trstu pod tab. št. 215., od njega kupljeno slovom kupoprodajne pogodbe, sklenene na Dunaji dne 4. marcija 1890. l. št. 63441 in med pravo njeno vrednostjo s 5% obrestmi računaje z dne, katerega mu je bila tožba dostavljena.

Z razsodbo od 17. junija 1896, št. 4388 ugodilo je deželno sodišče v Trstu omenjenemu zahtevku, ako potrdi tožnik z dopolnilno svojo prisego, v tožbi ponujeno, te le dve okolnosti:

a) „Ko sem se pogajal na Dunaji za hišo, stoječo v Trstu pod tab. št. 215. poudarjala in zatrdila sta mi toženec in njegov posredovalec A. dr. C, da nosi ista 1200 gld. čistega dohodka na leto;

b) dobivši zatrdilo, navedeno pod a), sklenil sem v nedostatku drugih dokazil kupo-prodajno pogodbo, — iz teh le razlogov:

Iz vsega veleobsežnega pravdanja izpoznale so se te-le okolnosti, namreč: a) iz kupo-prodajne pogodbe, sklenene na Dunaji 4. marcija 1890. l., št. 63441 pred ces. kr. beležnikom dr. R., iz pisma, pisanega na Dunaji 4. marcija 1890. l. in iz priznanj istih strank, da je prevzel tožnik toženčevo hišo, stoječo v obmestji tržaškem pod tab. št. 215. za dogovorjeno kupnino dvajset tisoč goldinarjev; b) iz napovedbe od 12. maja 1890, št. 2533; iz plačilnega povelja od 24. januarija 1890, št. 789, iz prošnje od 16. marcija 1891, št. 9207 in iz sodne cenitve, napravljene v večni spomin, od 31. marcija 1891, št. 2024 in odnošno od 9. junija 1891, št. 16920: a) da je bila vredna že navedena hiša 13471 gld. 27 kr. onega dne, katerega je bila sklenena kupo-prodajna pogodba in b), da bi vprašavna hiša, davaje 1200 gld. čistega dohodka na leto, istega dne vredna bila 17637 gld. 17 novč. Ker je bila toraj vredna omejenjena hiša le 13471 gld. 27 kr. tedaj, ko je bila prodana tožniku

slovom kupo-prodajne pogodbe in ker mu je bila prodana za 20.000 gld., določenih na podlagi čistega njenega dohodka, imel bi tožnik po §-u 872. obč. drž. zak. pravico zahtevati od prodajnika, ako ga je le-ta zavedel v pomoto: da primerno poravna povzročeno mu škodo. Naslovom primernega odškodovanja zahteva tožnik vtoženi znesek 4160 gld. 80 kr., to je razloček med iste hiše pravo vrednostjo 13471 gld. 27 kr. in med vrednostjo 17637 gld. 17 kr., ki bi jo imela, ako bi dajala na leto čisti dohodek 1200 gld. Le-ta tožnikov zahtevk nikakor ni pretiran, ako se pomisli, da je prešla ista hiša tožniku v lastnino za 20.000 gld., da je prejel od toženca knjižico hranilnice postojnske, glaseče se na 2000 gld. in obresti od glavnice prav tu navedene v znesku 130 gld., vkupe toraj 2130 gld., da po odbitku le-tega zneska 2130 gld. od kupnine 20.000 gld. iznaša ostanek 17870 gld. in da bi po tem takem imel vrniti toženec tožniku prav za prav razloček med le-tem zneskom 17870 gld in med navedene hiše resnično vrednostjo 13471 gld. 27 kr., toraj vsoto 4398 gld. 73 kr. in to tem bolj, ker je bila prodana ista hiša na eksekutivni javni dražbi slovom odloka od 23. oktobra 1895, št. 7518 za 7000 gld. Na podlagi zapriseženih izpovedeb nesumljivega svedoka A. T. H., podpiranih izpovedbami drugega nesumljivega svedoka G. Z. smatralo je sodeče sodišče vsaj na pol dokazano to okolnost, da sta bila postavila namreč oba pogajavca, kadar sta se pogajala za omenjeno hišo, čisti letni njen dohodek 1200 gld. za podlago v določitev kupnine in da se le-ta dokaz popolni, pripustilo je ponujeno dopolnilno prisego (§ 212. sodn. r.). Navedenemu tožnikovemu zahtevku postavil je toženec nasproti že v svojem odgovoru izjavo od 4. marcija 1890, št. 63442, slovom katere je bilo vtesnjeno njegovo poroštvo tožniku nasproti do določene meje, rekše samo do zneska 2000 gld., ki bi ga imel namreč plačati on tožniku v slučajih, v katerem bi se dokazala vrednost omenjene hiše manjša, nego je bila dogovorjena za kupno njeno ceno. Res je sicer, da je tožnik prejel le-to toženčevo izjavo, ali s to izjavo se ni toženec osvobodil vsake odgovornosti, ki bi ga lahko zadela, ker je zavedel tožnika v pomoto trdé, da je dajala vprašavna hiša 1200 gld. čistega dohodka, kar se je pokazalo pa neresničnim. Vrhu tega bavi se le-ta izjava in odnosno poroštvo z povsem drugo okolnostjo, namreč z ono, da se je dala tožniku varščina v znesku 2000 gld. samo za slučaj, ako

bi prodal tožnik omenjeno hišo v enem letu za kupnino, stoječo med vsoto 20.000 gld. in med vsoto 18.000 gld. in radi tega ni moglo sodišče le-te izjave nikakor upoštevati.

Viš je deželno sodišče tržaško potrdilo je to razsodbo s svojo odločbo od 4. septembra 1896, št. 3442 iz teh-le

razlogov:

Navzočna pravda ima za predmet odškodovanje po §-u 872. obč. drž. zak., kajti tožnik trdi, da je sklenil s tožencem kupo-prodajno pogodbo na podlagi navedeb toženčevih, slovom katerih je dajala hiša, stoječa v Trstu pod tab. št. 215. čistega dohodka 1200 gld. na leto. V le-tem slučaju nanaša se pomota na vrednost kupljene hiše, ker za določenje kupnine bil je vzet za podlago letni njen dohodek 1200 gld., kakor ga je bil označil toženec tožniku, nanaša se toraj na svojstvo stvari samo postransko, ki se pa lahko odpravi primernim odbitkom od dogovorjene kupnine. Na podlagi zaprisežene izpovedbe A. H., ki jo podpirajo tudi izpovedbe svedoka G. Z. in A. dr. C. smatrati je vsaj na pol dokazanim, da sta poudarjala in zatrdila toženec in njegov posredovalec tožniku, ko sta se z njim pogajala za omenjeno hišo, da nosi ista 1200 gld. čistega dohodka na leto. Iz okolnosti pa, da se je obrnil tožnik brzojavnim potom na G. Z., mešetarja v Trstu, ne bi li on pozvedel vrednosti napominane hiše na podstavi čistega dohodka 1274 gld., odgovarjajočega uprav kosmatemu dohodku, navedenemu v pravdi priloženi napovedbi in iz druge okolnosti, potrjene po svedoku A. H., da je A. dr. C., tožencev posredovalec, odsvetoval tožniku vsako potovanje v Trst, kjer bi se lahko na lici mesta osvedočil o pravi vrednosti vprašavne hiše navedši mu, da bi bil ves čas in ves trošek za potovanje izgubljen, češ, da je vsekakor verovati navedbam toženčevim, ker je mož poštenjak, jasno je dovolj, da je tožnik veroval toženčevim navedbam, da nosi namreč omenjena hiša 1200 gld. čistega dohodka na leto. Z ozirom na vse to pripustili so pravosodni sodniki povsem vtemeljeno dopolnilno prisego o vsej vsebini, navedeni v tenorju razsodbe in zoper pripustnost le-te dopolnilne prisige ni moč opirati se ni na izpovedbe svedoka dr. R., ni na one svedoka J. pl. H., ker se ona dva ne spominjata na vse posameznosti, pod katerimi je bila sklenena pogodba, kajti okolnost, navedena v dopolnilni prisegi pod b) je neodločilna, saj je ona le naravna po-

sledica okolnosti, navedene v isti dopolnilni prisegi pod *a*), pa bi se jo bilo po tem takem tudi prav lahko izpustilo iz dopolnilne prisege. S poroštveno izjavo ni bila nikakor odklonjena obvezanost toženčeva, po kateri mu je bilo vrniti tožniku škodo, povzročeno neresničnimi navedbami glede čistega dohodka, ki ga je dajala omejenjena hiša na leto, kajti le-to poroštvo obsega samo zagotovilo, izrečeno po tožencu, da je ista hiša vredna 20.000 gld. in da jo tožnik lahko proda za tako vsoto v enem letu, kakor je vse potrdil svedok dr. R., — da je pa ona vredna vsaj 18.000 gld., ni bilo več nobene dvombe, ker je toženec zagotovil tožniku, da nosi ista 1200 gld. na leto. Na podlagi vseh teh uvaževanj in na podlagi razlogov, navedenih po prvih sodnikih, odbilo je višje deželno sodišče toženčevo apelacijo in potrdivši razsodbo deželnega sodišča, obsodilo je toženca na podlagi §-a 24. zak. od 16. maja 1874, št. 69. drž. zak. v povračilo apelacijskih stroškov.

Z odločbo od 16. decembra 1896, št. 13863 odbilo je najvišje sodišče na Dunaji toženčevo izvenredno revizijo iz teh-le

razlogov:

Kadar sta se pogajala tožnik in toženec o pravnem poslu, navedenem v kupo-prodajni pogodbi, zagotovil je toženec tožnika, da nosi njegova hiša, stoječa pod tab. št. 215. v Trstu 1200 gld. čistega dohodka na leto in njegov posredovalec A. dr. C. odsvetoval mu je vsako potovanje z Dunaja v Trst, kjer se je hotel sam na lici mesta osvedočiti o pravi vrednosti iste hiše, navedši mu, da bi bilo to potovanje prav nepotrebno, da je toženec dobro znan poštenjak in da lahko veruje njegovim besedam. Vse te tožnikove trditve potrdil je popolnoma nesumljivi svedok A. H. Svedok G. Z. je pa potrdil, da je zahteval tožnik od njega brzojavnim potom poizvedbe o vrednosti hiše naznačivši, da nosi ista 1278 gld. čistega dohodka na leto. Na podlagi vsega tega rezultata dokazovanja po pričah bila je povse opravičeno pripuščena dopolnilna prisega v besedah razsodbe deželnega sodišča tržaškega in toženec nima prav nobenega uvaževanja dostojnega razloga pritoževati se, da se je le-ta prisega pripustila, ker ni potrdil nobeden svedokov okolnosti, navedene v dopolnilni prisegi pod *b*), kajti v obrazloženje tožnikovega zahtevka zadošča že sama okolnost, navedena v isti prisegi pod *a*). Ako se dokaže le-ta okolnost, slovom katere je to-

ženec zagotovil tožniku, da nosi že omenjena hiša 1200 gld. čistega dohodka na leto, in ker je sodno dokazano, da hiša ni dajala prav tu napominanega dohodka, nastane za onega, ki je bil zaveden v pomoto, po §-u 872. obč. drž. z. pravica zahtevati, da se mu da primerno povračilo. Dohodki so dandanes najvažnejši in najglavnejši od vseh stvari za določevanje vrednosti kake hiše in temu dosledno pokazuje se povsem opravičena trditev tožnikova, da se je naslanjal na plačilo kupnine 20.000 gld. po čistem dohodku že navedene hiše, njemu naznačenem. Škoda, povzročena tožniku vsled prave manje vrednosti iste hiše, dokazana je pa s sodno cenitvijo in toženec je dolžan, vrniti to škodo tožniku (§ 872. obč. drž. zak.). Trditev toženčeva, da se je osvobodil vsake druge odgovornosti, ponudivši slovom izjave plačilo 2000 gld. za slučaj, ako ne bi se moglo prodati omenjene hiše za 20.000 gld., ni vtemeljena v zakonu. Ni kupo-prodajna pogodba, niti poroštvo ne moreta zavirati, da ne bi smela stranka, v pomoto zavedena, zahtevati od druge stranke primernega odškodovanja. Poslednja izjava obsegala je le poroštvo, da dobi lahko tožnik za hišo, prodano mu s pogodbo, v enem letu kupnino, določeno po toženčevih navedbah, in isto tako imela je za svrhu, zagotoviti tožniku povračilo škode, ako ne bi mogel prodati iste hiše nego za 18.000 gld. Večega povračila škode, ki bi lahko bila nastala tožniku, v pomoto zavedenemu, nista pogodnika določila in temu dosledno ni bilo moč jemati v poštevanje možne te večje škode. Z ozirom na vsa ta uvaževanja in ker ni zasledilo najvišje sodišče nobenega onih slučajev, navedenih v dvornem dekr. od 15. februarija 1833, čl. 259. z. j. zb., po katerem bi smelo uničiti ali premeniti razsodbo višjega deželnega ali deželnega sodišča tržaškega, odbilo je toženčevo izvenredno revizijo in obsodilo toženca v povračilo stroškov, povzročenih tožniku za revizijski odgovor.

T.

Kazensko pravo.

a) **Odstranjenje sledov uradnega prepečaćenja ali zasebnega prečrtanja že porabljenih kolkov ne ustanavlja hudodelstva po §-ih 197. in 199. lit. a) k. z.**

Slovom ministerske naredbe od 4. in 28. marca 1854, št. 56. in 70. drž. zak. dovoljeno je pod uveti, v odloku fin. min. od

10. maja 1876, št. 12532 navedenimi, neuporabne kolke in kolkovne znamke, ki so na nerabljiv papir prilepljene, na finančnih oblastvih za nove (pristne) kolkovne znamke zamenjati. Z ozirom na navedeno zakonsko določilo očistila sta bila Bogoljub A. in Anton S. z neko kemično tekočino nekoliko že porabljenih kolkov, odstranivši od istih sledove uradnega prepečaćenja in zasebnega prečrtanja, ter prilepivši je na menice in druge listine, ki sta jih navlaščno neuporabnimi naredila, predložila sta le-te finančnemu oblastvu v zameno.

Posrečilo se njima je bilo prevariti dotične uradnike, ki so mislili, da predloženi kolki še niso bili porabljeni, ter so iste zamenili z novimi, vrednimi 13 gld.

Državno pravdnštvo je Bogoljuba A. in Antona S. radi omenjenega čina obtožilo hudodelstva goljufije po §-ih 197. in 199. *lit. d*) k. z. in deželno sodišče tržaško ju je v smislu obtožbe krivima proglasilo.

Zoper kazensko razsodbo vložil je samo Bogoljub A. pritožbo ničnosti naprto na § 281., št. 10. k. pr. r., češ, da obtoženi čin ne spada v obsežje kazenskega zakona, nego da ustanavlja finančni prestopok, ter da se v predstojećem slučaju o ponareranju ali prenareranju kolkov sploh govoriti ne more.

Kasacijsko sodišče je pritožbi ničnosti ugodilo, ter, razveljavši izpodbijano razsodbo, pritožnika Bogoljuba A. in uporabivši § 290. k. pr. r. tudi Antona S., samo prestopka goljufije po §-ih 197., 205. in 461. k. z. kriva proglasilo.

Razlogi.

Nevtemeljena je pritožba ničnosti, v kolikor trdi, da ne spada obtoženi čin v obsežje kazenskega zakona, nego da ustanavlja samo prestopok določil finančnih zakonov. Uporaba že rabljenih kolkovnih znamk učinja vsekako dohodarstveni prestopok. Kadar je pa takova ponovna uporaba spojena z znaki, ki spadajo pod občni kazenski zakon, tedaj je le-tega uporabiti (§ 17. naredbe fin. min. od 28. marca 1883. št. 70. drž. zak. in odlok fin. min. od 8. julija 1859, št. 126. fin. ukaznika). Sploh pa ni v §-u 103. dohodarst. kaz. zak., v soglasji s IV. in V. členom ces. pat. o uvedbi kaz. zak., uporaba občnega kazenskega zakona po določilih dohodarstvenega

kazenskega zakona nikakor izključena, marveč je rečena kazenska določila praviloma vspored, drugo poleg drugega, uporabljati, v kolikor ne odpada izjemoma istočasna uporaba dohodarstvenega kaz. zak. (nikoli pa ne narobe). Po razsodbenih ustanovljenjih je nedvomno dokazano, da je sodišče v dejanji Bogoljuba A. in Antona S. po pravici splošne znake prevare v smislu § a 197. k. z. spoznalo, kajti v predstojećem slučaju ne gre za jednostavno ponovno porabo že porabljenih kolkovnih znamek, nego gre za tako ponovno porabo, ki je bila stoprav z odstranjenjem prepečaćenja, odnosno prečrtanja, toraj zvijačnim dejanjem in z namenom, v §-u 197. k. z. označnim, omogočena. Vtemeljena pa je ničnostna pritožba v kolikor pobija ono točko razsodbe, s kojo smatra prvo sodišče obtoženi čin hudodelstvom goljufije »obzirom na kakovost dejanja,« in ga radi tega §-u 199., *lit. d*) k. z. podreja; kajti: o ponarejanji kolkovnih znamek ni govora; niti obstaje, kakor je smatralo prvo sodišče, prenarejanje istih, ker ni bila kakova sestavina pristni znamki odzeta, niti nepristna sestavina dodana, niti vsebina znamke (morda označenje vrednosti) izpremenena. Kaznivi učin tiči temveč samo v odstranjenji sledov uporabe, ki so se v nekaterih slučajih uradnim prepečaćenjem in v drugih slučajih (zasebnim) prečrtanjem kolka v smislu zakonskih določil in v dokaz izpolnjene kolkovne dolžnosti na znamki povzročili. Ni dvoma, da odstranjenje (zasebnega) prečrtanja z odlepljene znamke ne znači prenarejanja javne listine; a istotako se ne more odstranjenje sledov, uradnega pečaćenja §-u 199., *lit. d*) k. z. podrediti; kajti dasi je smatrati tudi le-to prepečaćenje javnim posvedočenjem, ki bi moglo biti samo za-se (ponarejanjem ali prenarejanjem) predmet vprašavnega zločina, gre vendarle tu za popolno odstranjenje prepečaćenja, toraj za zatrenje rečenega posvedočenja, ki se ga pa ne more iztakniti ne v besedilu niti v *ratione legis* §-a 199., *lit. d*) k. z. Na podlagi navedenih uvaževanj preostaja toraj samo goljufija kazniva glede na iznos škode. Z ozirom na stvarni položaj bilo je zato izpodbijano razsodbo razveljaviti in proglašiti kriva ne-le pritožnika Bogoljuba A., nego, uporabivši § 290. k. pr. r., tudi Antona S., glede na, 25 gld. ne presegajoči, iznos škode, samo prestopka goljufije po §-ih 197. in 461. k. z.

Fitik.

b) O mejsebojnem razmerji zločinov po §-ih 98. in 99. k. z.

Rok D. je bil najel od Petra R. parnik »Lem«, s katerim je nameraval prirediti dne 19. junija 1896. l. zabavni izlet iz Trsta v Koper. Dogovorila sta se bila, da plača Roku D. najemnino 130 gld. samo tedaj, ako mu bode mogoče izlet istinito izvršiti, dočim bi bil prost vsake obveze in dolžnosti, ako bi izostal izlet radi slabega vremena in valovitega morja in ako ne bi napravilo nobeno parobrodno društvo sličnega izleta. Rečeni znesek 130 gld. je bil Rok D. predplačal najemodalcu Petru R.

Dne 19. junija je bilo res slabo vreme in morje zelo razburjeno, a vkljub temu napravilo je bilo parobrodno društvo »Koper« dva izleta, in tudi podjetnik Rok D. je priredil s parnikom »Castor« enkrat vožnjo iz Trsta v Koper, opustil pa je bil nameravani zabavni izlet s parnikom »Lem«.

Peter R. je radi tega smatral pogodbo z Rokom D. popolno in je le-temu javil, da si obdrži dogovorjeni znesek 130 gld.

Rok D. pa je trdil, da ni obstajala pogodba, ker je bil opustil izlet samo radi slabega vremena ter je zahteval povrnitev predplačanih 130 gld.

Peter R. je trdil svojo in Rok D. svojo, in le-ta se je bil mej pričkanjem Petru R. tako-le zagrozil: »Naj me takoj strela ubije, ako Vam glave ne odrežem, če mi hipoma ne vrnete mojega denarja.«

Državno pravdnništvo je Roka D. radi navedenega čina obtožilo hudodelstva izsiljevanja po §-u 98., *lit. b*) k. z. in deželno sodišče tržaško ga je v smislu obtožbe krivim proglasilo.

Obtoženec je trdil v svoji ničnostni pritožbi, da je imel pravico zahtevati povrnitev napominanih 130 gld. ter da je ravnal vsekako, ne zlobno, nego nezlomišljeno.

Najvišje sodišče je, pripomnivši sicer, da ne obstoja zakonitost obtoženčevega zahtevka z ozirom na ugotovljenja sodišča, ki je smatralo nepogojno veljavnost pogodbe mej Petrom R. in Rokom D. obstoječo, ugodilo pritožbi ničnosti v smislu §-ov 281., št. 9., *lit. b*) in 288. k. pr. r. in § a 5. zakona od 31. decembra 1877, št. 3. drž. zak. od 1878. l., ker se ni pečalo deželno sodišče z drugim prašanjem, je-li Rok D. nezlomišljeno ravnal, ter je radi tega izpodbijano rzsodbo razveljavilo, ukazavši prvi instanciji, da stvar v tem pogledu vnovič razpravlja in rzsodi.

Na ponovni razpravi predlagal je zastopnik državnega oblastva, naj se obtoženca krivim proglasi v smislu obtožbe hudodelstva po §-u 98., *lit. b)* k. z., ter je mimogredé pripomnil, da bode kaznovati obtoženca radi hudodelstva po §-u 99. k. z. v slučaji, ako bo sodišče prepričano, da je ravnal obtoženec nezlomišljeno (glede zahtevka 130 gld.).

Deželno sodišče tržaško pa je oprostilo na to Roka D. obtožbe.

Ugodivši ničnostni pritožbi državnega pravdnštva, opirajoči se na § 281., št. 9., *lit. a)* k. pr. r. je proglasilo kasacijsko sodišče Roka D. krivim hudodelstva po §-u 99. k. z.

Razlogi:

Razpravno sodišče je smatralo okolnost dokazano, da je Rok D. pretil Petru R., da bi le-tega prisilil v povračilo zneska 130 gld., na tak način, ki ga je sodišče z ozirom na osebne lastnosti poškodovanca in na važnost (znamenitost) zagroženega zla, sposobnim smatralo, pretenca pripraviti v opravičen strah in nemir. Ni pa obtoženca obsodilo v smislu §-a 98., *lit. b)* k. z., ker je bilo prepričano, da se je poslužil obtoženec pretenja samo za to, da bi dosegel pravico, ki je smatral, da mu pristaje in o koje zakonitem obstoji je bil trdno uverjen. Toda razpravno sodišče ni obsodilo obtoženca niti v smislu §-a 99. k. z., češ da ni bilo pretenje uprizorjeno samo v (izključni) namen povzročiti strah in nemir. Zoper le-ta nazor je po pravici naprta pritožba ničnosti državnega pravdnštva na podlagi §-a 281., št. 9., *lit. a)* k. pr. r. Mejsebojno razmerje §-ov 98. in 99. k. z. izvira iz zgodovine njunega nastanka. § 98., *lit. b)* sedanjega k. z. se slaga s prvo, in § 99. z drugo točko dekreta dvorne pisarne od 8. julija 1835, št. 17516. Po tem takem popolnjuje § 99. ustanovilo §-a 98., *lit. b)* k. z. v smislu, da zapadejo one nevarne pretnje, katerih se določilom §-a 98., *lit. b)* k. z. zato podvreči ne more, ker niso bile uporabljene v izsiljenje katere izpolnitve, trpljenja ali opustitve, kazenskemu določilu §-a 99. k. z. Besedica »samo« (preje navedenemu dekretu dvorne pisarne rabi recilo: »kdor pretenje tudi samo v namen uporablja«) znači z ozirom na razpostavo in sklad §-ov 98. in 99. k. z. zgolj le napominano nasprotje, t. j. izraža mnenje, da je uporaba §-a 99. k. z. omejena po kazenskem določilu §-a 98., *lit. b)* k. z., odnosno, da se

§ 98., *lit. b*) k. z. po ugotovljenju § 99. k. z. popolnjuje, nikakor pa ne, da je uporaba § a 99. k. z. izključena, ako namerava storilec s povzročenjem strahu in nemira, ki učinjata sama za-se znak hudodelstva po §-u 99 k. z., doseči tudi še kaj družega. Vsekako ne sme pretenju biti namen izsiljenje kake izpolnitve ali opustitve, ker sicer je uporabljen § 98., *lit. b*) k. z. S tem toraj, da je sodišče po resnici predstoječi slučaj iz obsežja §-a 98., *lit. b*) k. z. izločilo, ni ovirana uporaba §-a 99. k. z. samo iz razloga, ker je nameraval obtoženec s svojim pretenjem ne samo Petra R. ostrašiti, nego tudi še neko dozdevno svojo pravico izvesti. Ako je sodišče, kakor preje povedano, pretresovaje obtoženo pretenje, spoznalo, da je bilo sposobno pretencu povzročiti vtrjeno bojazen, in ako je nadalje v izpodbijani razsodbi izrečeno, da je bilo pretenje ne samo (toraj tudi s tem naklepom) v povzročenje strahu in nemira uporabljeno, in ako je radi tega razsojajoče sodišče ugotovilo vse one kvalifikacijske znake, ki so potrebni za hudodelstvo, katero obravnava § 99. k. z, bilo bi moralo proglasiti obtoženca krivim rečenega hudodelstva. Ker se pa to ni zgodilo, bilo je kasacijskemu sodišču v smislu §-a 288. k. pr. r. stvarno soditi, razveljavši izpodbijano razsodbo.

Fitik.

X. redna glavna skupščina društva „Pravnika“.

Letošnja glavna skupščina vršila se je dne 29. januarija t. l. ob 8. uri zvečer v pritličnih prostorih Narodnega doma. Na skupščino došlo je 21 društvenikov in sicer skoro izključno samo ljubljanski.

I. Društveni načelnik g. dr. Andrej Ferjančič predseduje skupščini ter pozdravi v svojem ogovoru prisotne člane. Gospod načelnik omenja nadalje društvenega delovanja v minolem letu, zlasti poudarja sodelovanje pri prevodu novih civilno-pravnih zakonov, katero se je pa za to popustilo, ker urednik slovenske izdaje državnega zakonika niti od društvene enquete zaznamovanih stvarnih hib ni hotel popraviti. Nadalje opozarja gospod načelnik, da si je društvo pridobilo lastne prav udobne prostore, v katerih